

Υπόθεση C-205/20

Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου

Ημερομηνία καταθέσεως:

8 Μαΐου 2020

Αιτούν δικαστήριο:Landesverwaltungsgericht [διοικητικό πρωτοδικείο] Steiermark
(Αυστρία)**Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:**

27 Απριλίου 2020

Προσφεύγων:

NE

Καθής:

Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης

Επιβολή κυρώσεων λόγω μη τηρήσεως των υποχρεώσεων αναγγελίας αποσπασμένων εργαζομένων και τηρήσεως εγγράφων μισθοδοσίας.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Εφαρμογή της διατάξεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-645/18, άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 20 της οδηγίας 2014/67/ΕΕ (σώρευση κυρώσεων σε περίπτωση πλειόνων εργαζομένων).

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Αποτελεί διάταξη οδηγίας με άμεσο αποτέλεσμα η απαίτηση περί αναλογικότητας των κυρώσεων που προβλέπεται στο άρθρο 20 της οδηγίας 2014/67/ΕΕ και ερμηνεύθηκε με τις διατάξεις Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-645/18, ECLI:EU:C:2019:1108) και Bezirkshauptmannschaft

Hartberg-Fürstenfeld (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 και C-494/19, ECLI:EU:2019:1103) του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Επιτρέπει και επιτάσσει η σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνεία του εθνικού δικαίου τη συμπλήρωση των εθνικών ποινικών διατάξεων που εφαρμόζονται από τα δικαστήρια και τις διοικητικές αρχές των κρατών μελών με τα κριτήρια της αναλογικότητας που προσδιορίστηκαν με τις διατάξεις Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-645/18, ECLI:EU:C:2019:1108) και Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 και C-494/19, ECLI:EU:2019:1103) του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς να έχει θεσπιστεί νέος εθνικός κανόνας δικαίου;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρο 56 ΣΛΕΕ, άρθρο 20 της οδηγίας 2014/67/ΕΕ

Σχετικές εθνικές διατάξεις

Άρθρο 16, παράγραφοι 1 και 2, του Verwaltungsstrafgesetz (νόμου περί διοικητικών ποινών, στο εξής: VStG), άρθρο 52, παράγραφοι 1 και 2, του Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz (Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, στο εξής: VwGVG), άρθρα 26, παράγραφος 1, 27, παράγραφος 1, και 28, σημείο 1, του Lohn- und Sozialdumping-Bekämpfungsgesetz (νόμου περί αμοιβών και καταπολεμήσεως του κοινωνικού ντάμπινγκ, στο εξής: LSD-BG).

Σχετική νομολογία του Δικαστηρίου

Διάταξη της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld, C-645/18, EU:C:2019:1108· διάταξη της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld, C-140/19, C-141/19 και C-492/19 έως C-494/19, EU:2019:1103· απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Maksimovic κ.λπ., C-64/18, C-140/18, C-146/18 και C-148/18, ECLI:EU:C:2019:723· απόφαση της 27ης Ιουνίου 1991, Mecanarte, C-348/89, EU:C:1991:278· απόφαση της 22ας Μαρτίου 2017, Euro-Team Kft. και Spirál-Gép Kft., C-497/15 και C-498/15, EU:C:2017:229· απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Doel Uvoz-Izvoz Skorje Link Logistic N&N, C-384/17, EU:C:2018:810· απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1982, Becker, C-8/81, EU:C:1982:7· απόφαση της 15ης Απριλίου 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223· απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2016, Martínez Andrés και Castrejana López, C-184/15 και C-197/15, EU:C:2016:680· απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2018, Pantuso κ.λπ., C-616/16 και C-617/16, EU:C:2018:32· απόφαση της 13ης Ιουλίου 2016, Pöpperl, C-187/15, EU:C:2016:550· απόφαση της 28ης Ιουνίου 2018, Crespo Rey, C-2/17,

EU:C:2018:511· απόφαση της 10ης Απριλίου 1084, von Colson και Kamann, 14/83, EU:C:1984:153.

Σύντομη έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας

- 1 Η παρούσα διαδικασία αποτελεί τη συνέχεια της διαδικασίας επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη του Δικαστηρίου της 19ης Δεκεμβρίου 2019, C-645/18 (βλ. εκεί για τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης). Το Δικαστήριο διαπίστωσε με τη διάταξη αυτή την αντίθεση των εφαρμοστέων εθνικών κανόνων δικαίου προς το δίκαιο της Ένωσης, πλην όμως ο εθνικός νομοθέτης δεν έχει ακόμη θεσπίσει ή έστω σχεδιάσει νέα νομοθετική ρύθμιση σε αντικατάσταση των εφαρμοστέων εν προκειμένω διατάξεων του LSD-BG, ούτε των ποινικών διατάξεων του Ausländerbeschäftigungsgesetz (νόμου περί απασχολήσεως αλλοδαπών) επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση Maksimović (C-64/18) του Δικαστηρίου (ούτε έχουν τροποποιηθεί οι διατάξεις σχετικά με τις στερητικές της ελευθερίας ποινές που αντικαθιστούν χρηματικές ποινές και σχετικά με τα δικαστικά έξοδα).

Παραδεκτό

- 2 Ως προς το παραδεκτό των προδικαστικών ερωτημάτων, το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί των υποθέσεων Euro Team και Spirál-Gép (C-497/15 και C-498/15) καθώς και Doool Uvoz Izvoz Skorje Link Logistic N&N (C-384/17), οι οποίες είναι παρεμφερείς τόσο από άποψη πραγματικών περιστατικών όσο και από νομική άποψη.

Σκεπτικό της προδικαστικής παραπομπής

- 3 Λόγω της erga omnes ισχύος των προαναφερθεισών στο σημείο 1 αποφάσεων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης τίθεται σε δεκάδες, αν όχι εκατοντάδες, εκκρεμείς ή μελλοντικές διαδικασίες επιβολής διοικητικών ποινών στην Αυστρία, πέραν των ήδη εκκρεμών κύριων δικών, το ζήτημα αν οι σχετικές ποινικές διατάξεις, οι οποίες τυπικώς παραμένουν αναλλοίωτες σε ισχύ, δύνανται ακόμη να εφαρμοστούν και, αν ναι, σε ποια μορφή.
- 4 Ως προς το ζήτημα του τρόπου επιμετρήσεως των ποινών το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, στο εξής: VwGH) στην απόφασή του Ra 2019/11/0033 της 15.10.2019 κατέληξε, βάσει του σκεπτικού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην απόφαση Maksimović, στο συμπέρασμα ότι σε περίπτωση παραβάσεως της υποχρέωσης τηρήσεως εγγράφων μισθοδοσίας, ακόμη και για περισσότερους εργαζομένους, πρέπει πλέον να επιβάλλεται μόνο μία ποινή, προκειμένου να επιτευχθεί η σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνεία και η μέγιστη δυνατή διατήρηση του εθνικού δικαίου. Και τούτο διότι η εναλλακτική επιλογή, ήτοι να αφήνεται ανεφάρμοστη στο σύνολό της η ποινική διάταξη λόγω αντιθέσεως προς το δίκαιο

της Ένωσης, ελλείπει προβλέψεως από τον νομοθέτη ανώτατης ποινής για περιπτώσεις παραβιάσεως της υποχρεώσεως τηρήσεως εγγράφων για περισσότερους εργαζομένους, θα οδηγούσε σε ακόμη πιο εκτεταμένη παρέμβαση στο εθνικό δίκαιο. Επιπλέον το VwGH σε αυτή την απόφασή του έκρινε ότι δεν είναι πλέον εφαρμοστέες οι κατώτατες ποινές που προβλέπονται από τον νόμο και ότι δεν επιτρέπεται πλέον η επιβολή στερητικών της ελευθερίας ποινών σε αντικατάσταση χρηματικών ποινών σύμφωνα με το άρθρο 16 του VStG.

- 5 Τα διοικητικά δικαστήρια στην πλειονότητά τους ακολουθούν την απόφαση αυτή, πλην όμως ορισμένα δικαστήρια συνάγουν από τη νομολογία του Verfassungsgerichtshof (Συνταγματικού Δικαστηρίου, στο εξής: VfGH) (μεταξύ άλλων από την απόφαση της 27.11.2019, E 2047/2019), κατά την οποία τα δικαστήρια οφείλουν οίκοθεν να μην εφαρμόζουν κάθε διάταξη του εθνικού δικαίου που αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης, ότι το VfGH, αντίθετα από το VwGH, κρίνει ως μη επιτρεπτή τη μερική περαιτέρω εφαρμογή των εν λόγω ποινικών διατάξεων και ότι, συνεπώς, δεν επιτρέπεται πλέον να επιβάλλονται ποινές έως τη θέσπιση μιας νέας διατάξεως. Η επιμέτρηση των ποινών είναι πολύ διαφορετική κατά περίπτωση: σε μερικές περιπτώσεις η συνολική πλέον ποινή επιμετράται ακόμη και για μεγάλο πλήθος εργαζομένων στο ύψος της κατώτατης ποινής ή λίγο υψηλότερα, ενώ σε άλλες περιπτώσεις επιμετράται συνολική ποινή που αντιστοιχεί περίπου στο άθροισμα των ποινών που έως τώρα θα έπρεπε να επιβληθούν ως μεμονωμένες ποινές ανά περίπτωση. Ορισμένοι διοικητικοί δικαστές, αποκλίνοντας από την προαναφερθείσα απόφαση του VwGH και βάσει ελεύθερης ερμηνείας της αποφάσεως Maksimovic του Δικαστηρίου, εξακολουθούν να επιβάλλουν ακόμη σωρευτικές χρηματικές ποινές. Ως προς τις κατώτατες ποινές, ορισμένα δικαστήρια συνάγουν από την απόφαση του VwGH ότι σαφώς επιτρέπεται η επιβολή χαμηλότερων ποινών από τις κατώτατες νομοθετικά προβλεπόμενες στην πλειονότητά τους ωστόσο τα δικαστήρια συνάγουν ότι δεν υφίσταται πλέον κανένα κατώτατο όριο ποινής. Σε πολλές περιπτώσεις, ιδίως στο επίπεδο των διοικητικών αρχών, αναβάλλεται η έκδοση αποφάσεων.
- 6 Περιληπτικά, η τρέχουσα κατάσταση χαρακτηρίζεται από *έλλειψη ενότητας της νομολογίας*, η οποία βαίνει πολύ πέραν της υπό κρίση υπόθεσης, και από την εξ αυτής προκύπτουσα *ανασφάλεια δικαίου*, η οποία επικρίνεται ως μη ικανοποιητική τόσο από τις αρχές και τα δικαστήρια που είναι αρμόδια για την εφαρμογή του νόμου, όσο και από τους υποκείμενους σε αυτόν.

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

- 7 Είναι μεν ακριβές ότι το Δικαστήριο στην απόφαση C-384/17 απάντησε ήδη αρνητικά στο προδικαστικό ερώτημα ουγγρικού δικαστηρίου επί του άρθρου 9α της οδηγίας 1999/62. Εντούτοις πρέπει να επισημανθεί ότι το γράμμα του άρθρου 9α της οδηγίας 1999/62 είναι μεν παρεμφερές, αλλά όχι επί λέξει πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 20 της οδηγίας 2014/67/ΕΕ. Επιπλέον το Δικαστήριο, κατά την εκτίμηση του ζητήματος πότε μια διάταξη του δικαίου της Ένωσης έχει άμεσο αποτέλεσμα διότι, κατά την έννοια της σχετικής νομολογίας

του (αποφάσεις Becker [C-8/81], σκέψη 25, και Impact [C-268/06], σκέψεις 56 και 57) «από απόψεως περιεχομένου, είναι αρκούντως σαφής και ακριβής και έχει ανεπιφύλακτο χαρακτήρα ώστε να μπορεί να τύχει επικλήσεως, στο μέτρο που ορίζει δικαιώματα που οι ιδιώτες δύνανται να προβάλλουν κατά του κράτους», θέτει διάφορα κριτήρια, αναλόγως του σκοπού της εκάστοτε διατάξεως του δικαίου της Ένωσης και του αν η εκάστοτε εξεταζόμενη διάταξη περιέχει απαγόρευση ή θέσπιση δικαιώματος (πρβλ. επ' αυτού αναλυτικά τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση C-384/17, σημεία 63 έως 69).

8. Ιδίως η σύγκριση των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις Euro Team και Spirál-Gér με τις αποφάσεις του στην υπόθεση Maksimović και τις δύο υποθέσεις Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-645/18 αφενός και C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 και C-494/19 αφετέρου) καταδεικνύει ότι το Δικαστήριο ενδέχεται να καταλήξει σε σαφώς διαφορετικά αποτελέσματα κατά τον έλεγχο των διατάξεων του εθνικού δικαίου, ακόμη όταν εφαρμόζει παρόμοιες διατάξεις οδηγιών περί κυρώσεων. Ως προς την ουγκρική διάταξη περί προστίμων που ήταν αντικείμενο της αποφάσεως Euro Team και Spirál-Gér, η αιτίαση δεν αφορούσε το απόλυτο ύψος της, αλλά την έλλειψη διαφοροποίησης της ποινικής διατάξεως, η οποία δεν προέβλεπε κανένα πλαίσιο ποινής και γενικότερα καμία δυνατότητα συνυπολογισμού των ιδιαίτερων περιστάσεων κάθε μεμονωμένης περιπτώσεως κατά την επιμέτρηση της ποινής. Αντιθέτως, στην απόφαση στην οποία βασίζεται η υπόθεση της κύριας δίκης και στις ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις του το Δικαστήριο δεν επέκρινε την έλλειψη συγκεκριμενοποίησης των σχετικών αυστριακών ποινικών διατάξεων, αλλά –σε αδρές γραμμές– το γεγονός ότι από τον συνδυασμό υψηλών κατώτατων ποινών, σωρευτικής επιβολής των επιμέρους ποινών και ελλείψεως ανώτατου ορίου για τη συνολική ποινή προκύπτει μια, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, μη αναλογική κύρωση. Ως εκ τούτου, είναι σαφώς διαφορετικές οι εκάστοτε απαιτήσεις που προκύπτουν από τις αποφάσεις αυτές για τον εθνικό νομοθέτη σχετικά με τη θέσπιση μιας νέας, σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης, ρύθμισης, καθώς και για τα δικαστήρια και τις διοικητικές αρχές, που κατά το μεταβατικό στάδιο έως τη θέσπιση μιας τέτοιας νέας ρύθμισης αντιμετωπίζουν το ερώτημα αν οι ποινικές διατάξεις που κρίθηκαν από το Δικαστήριο ως αντίθετες προς το δίκαιο της Ένωσης μπορούν να συνεχίσουν να εφαρμόζονται και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, σε ποια μορφή.
9. Το παρόν προδικαστικό ερώτημα δεν έχει υποθετικό χαρακτήρα, διότι η απάντηση του Δικαστηρίου επηρεάζει άμεσα τη χρηματική ποινή που θα μπορούσε ή κατά περίπτωση δεν θα μπορούσε πλέον να επιβληθεί στους προσφεύγοντες της κύριας δίκης. Περαιτέρω, για τους λόγους που εκτέθηκαν στο σημείο 5 η απάντηση του ερωτήματος αυτού έχει σημασία πέραν της κύριας δίκης για μια πληθώρα άλλων δικών, προκειμένου να αρθεί η υφιστάμενη ανασφάλεια δικαίου ή έλλειψη ενότητας της νομολογίας.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

- 10 Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως του Δικαστηρίου επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος, τούτο θα σήμαινε κατ' αρχάς ότι για τους διαδίκους της κύριας δίκης δεν γεννάται δικαίωμα επικλήσεως του άρθρου 20 της οδηγίας 2014/67/ΕΕ ενώπιον των εθνικών διοικητικών αρχών και δικαστηρίων. Εντούτοις, αυτό δεν απαλλάσσει τα κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων τους, από την υποχρέωση μεταφοράς της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο (πρβλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Martinez Andres και Castrejana Lopez, C-184/15 και C-197/15, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, καθώς και Pantuso κ.λπ., C-616/16 και C-617/16, σκέψη 42).
- 11 Για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής, η αρχή της σύμφωνης ερμηνείας επιτάσσει να πράττουν οι εθνικές αρχές ό,τι είναι δυνατό στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο του εσωτερικού δικαίου και εφαρμόζοντας τις αναγνωρισμένες από το δίκαιο αυτό μεθόδους ερμηνείας, προκειμένου να διασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα του δικαίου της Ένωσης και να καταλήγουν σε λύση σύμφωνη προς τον σκοπό που επιδιώκει το εν λόγω δίκαιο (πρβλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Röpplerl, C-187/15, σκέψη 43, και Crespo Rey, C-2/17, σκέψη 70, καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 12 Εντούτοις, η αρχή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας του εθνικού δικαίου υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση του εθνικού δικαστηρίου να λαμβάνει υπόψη του το περιεχόμενο του δικαίου της Ένωσης όταν ερμηνεύει και εφαρμόζει τους σχετικούς κανόνες του εσωτερικού δικαίου οριοθετείται από τις γενικές αρχές του δικαίου και δεν μπορεί επ' αυτής να στηριχθεί μια *contra legem* ερμηνεία του εθνικού δικαίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Röpplerl, C-187/15, σκέψη 44).
- 13 Δεδομένης της νομολογίας του Δικαστηρίου (απόφαση Link Logistic [C-384/17], σκέψεις 59 και 60, όπου το Δικαστήριο δεν ακολούθησε τη γνώμη του γενικού εισαγγελέα [σημεία 90, 95 και 96 των προτάσεων]), το αιτούν δικαστήριο προβληματίζεται αν η επιμέτρηση ποινής που πρέπει πλέον να γίνει στην κύρια δίκη λαμβανομένης υπόψη της ανωτέρω αναφερομένης αποφάσεως Ra 2019/11/0033 του VwGH δεν θα συνιστούσε κατ' αποτέλεσμα επίσης μια *contra legem* εφαρμογή του νόμου. Τόσο η νομοθετική επιταγή να επιβάλλονται οι ποινές «για κάθε εργαζόμενο», όσο και οι κατά περίπτωση αναφερόμενες κατώτατες ποινές είναι σαφείς και μονοσήμαντες νομοθετικές προβλέψεις, οι οποίες δεν μπορούν να αναγνωστούν με διαφορετικό τρόπο μέσω ερμηνείας. Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στην υπόθεση Link Logistik, στο πλαίσιο των αναπτύξεων του ως προς τα όρια της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας (σημεία 56-60), παραπέμποντας στις προτάσεις της γενικής εισαγγελέως Sharpston στην υπόθεση (C-432/05, σημείο 55): «Ο κανόνας ότι “το A είναι A” δεν μπορεί να γίνει αίφνης “το A δεν είναι A”».
- 14 Ως προς την ενδεδειγμένη μέθοδο σχετικά με τις κατώτατες ποινές του νόμου, το VwGH με την αναφερόμενη στο ανωτέρω σημείο 4 απόφασή του υιοθετεί προφανώς την άποψη ότι το «κατώτατο πλαίσιο ποινής του νόμου» (ήτοι η εκάστοτε κατώτατη ποινή) δεν επιτρέπεται πλέον να τεθεί ως βάση για την

επιμέτρηση της ποινής, με συνέπεια να επιτρέπεται πλέον η επιβολή *χαμηλότερης* ποινής ακόμη και στις περιπτώσεις όπου κατά το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπεται η επιβολή χαμηλότερης ποινής. Αυτή η πρόταση λύσεως για μια σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνεία αντιστοιχεί σε όσα είχε θεωρήσει επιτρεπτά ο γενικός εισαγγελέας στην υπόθεση Link Logistik, πλην όμως το Δικαστήριο δεν είχε υιοθετήσει τη γνώμη του. Διότι, όπως και εκεί, μια τέτοια μέθοδος συνεπάγεται ότι, ενώ ένα χρηματικό πρόστιμο καθορίζεται σαφώς βάσει του εθνικού δικαίου (Link Logistik) ή, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, μια κατώτατη ποινή καθορίζεται ποσοτικά επακριβώς, παρά ταύτα επιβάλλεται χαμηλότερη ποινή κατά παράβαση του σαφούς γράμματος του νόμου.

- 15 Για την κύρια δίκη είναι κρίσιμο το ζήτημα αν πράγματι επιτρέπεται στο αιτούν δικαστήριο να ενεργήσει κατά τον προπεριγραφέντα τρόπο ή αν οι σχετικές ποινικές διατάξεις πρέπει να μείνουν ανεφάρμοστες στο σύνολό τους κατά την έννοια του διατακτικού του Δικαστηρίου στην υπόθεση Link Logistik, διότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα υπήρχε υπέρβαση των ορίων της σύμφωνης προς το ενωσιακό δίκαιο ερμηνείας και, διά της επιβολής χαμηλότερης ή μη προβλεπόμενης κατώτατης ποινής κατά την κρίση του εκάστοτε δικαστή, η κατάληξη θα ήταν στην πραγματικότητα η συγκεκριμένη άσκηση νομοθετικής εξουσίας από τον δικαστή. Στην κύρια δίκη έχει ήδη επιβληθεί σε όλες τις περιπτώσεις, με την προσβαλλόμενη διοικητική πράξη επιβολής ποινής, η κατώτατη ποινή που προβλέπεται από τον νόμο. Δεδομένου ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την επιβολή ποινής χαμηλότερης από την κατώτατη σύμφωνα με τις διατάξεις του εθνικού δικαίου (άρθρο 20 και άρθρο 45, παράγραφος 1, σημείο 4, του VStG), η περαιτέρω μείωση των επιβληθεισών χρηματικών ποινών θα ήταν δυνατή μόνον εάν η ανωτέρω περιγραφείσα μέθοδος θεωρηθεί σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης.
- 16 Εντούτοις, μια τέτοιου είδους δικαιοπλαστική εφαρμογή του νόμου προκαλεί προβληματισμό και για έναν άλλο λόγο. Κατά την έννοια της ανωτέρω αναφερόμενης νομολογίας του Δικαστηρίου, η αρχή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας οριοθετείται μεταξύ άλλων από τις *γενικές αρχές του δικαίου*, στις οποίες περιλαμβάνονται, κατά την αυστριακή έννομη τάξη, τουλάχιστον η *αρχή της ισότητας* και η *αρχή της νομιμότητας*. Ειδικά στο πεδίο του ποινικού δικαίου το Verfassungsgerichtshof (G 49/2017 κ.λπ.) ερμηνεύει την αρχή της νομιμότητας πολύ αυστηρά, με συνέπεια να τίθενται στενά όρια στην εφαρμογή του δικαίου από τον δικαστή. Όπως ήδη εκτέθηκε ανωτέρω στο σημείο 5, η τρέχουσα νομολογία χαρακτηρίζεται ήδη από έλλειψη ενότητας που προξενεί προβληματισμούς από την άποψη της αρχής της ισότητας, καθώς και από τάση επιμέτρησης της ποινής κατά περίπτωση, η οποία προσιδιάζει στο σύστημα του *Case Law* και είναι απολύτως ξένη προς το σύστημα της αυστριακής έννομης τάξης, ιδίως στο πεδίο της εφαρμογής του ποινικού δικαίου.
- 17 Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί επίσης αμφιβολίες αν το διατακτικό της απόφασης Maksimović σχετικά με τις στερητικές της ελευθερίας ποινές που αντικαθιστούν χρηματικές ποινές και σχετικά με τα δικαστικά έξοδα, καθώς και το διατακτικό της διάταξης C-645/18 σχετικά με τα δικαστικά έξοδα έχουν πράγματι την έννοια

ότι η επιβολή στερητικών της ελευθερίας ποινών σε αντικατάσταση χρηματικών ποινών, καθώς και δικαστικών εξόδων, αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης σε κάθε περίπτωση ή μόνον όταν –όπως στις υποθέσεις αυτές– στην περίπτωση σωρευτικής εφαρμογής του άρθρου 16 VStG καθώς και του άρθρου 52 VwGVG προκύπτει, ελλείπει ανώτατου ορίου, μια συνολική στερητική της ελευθερίας ποινή που είναι δυσανάλογα υψηλή ή, κατά περίπτωση, ένα δυσανάλογα υψηλό συνολικό ποσό δικαστικών εξόδων. Εν πάση περιπτώσει, από τις υποθέσεις αυτές, λόγου χάρη από την υπόθεση C-146/18, προκύπτει ότι ο τότε προσφεύγων διέτρεχε τον κίνδυνο να του επιβληθεί συνολική στερητική της ελευθερίας ποινή 1736 ημερών και, σε περίπτωση ολικής απορρίψεως της προσφυγής του από το διοικητικό δικαστήριο, συνολικό ποσό δικαστικών εξόδων άνω των 500.000 ευρώ. Περαιτέρω, ο προβληματισμός του αιτούντος δικαστηρίου δεν αφορούσε αυτή καθ' εαυτή την αντίθεση προς το δίκαιο της Ένωσης της στερητικής της ελευθερίας ποινής που αντικαθιστά τη χρηματική ποινή και σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 2, VStG έχει ανώτατη διάρκεια δύο εβδομάδων, αλλά τις συνέπειες της σωρευτικής εφαρμογής της στη συγκεκριμένη υπόθεση, ενώ σε σχέση με τα δικαστικά έξοδα κατ' άρθρο 52 VwGVG ο προβληματισμός ήταν ότι, ελλείπει ενός νομοθετικού ανώτατου ορίου, ο συνδυασμός υψηλών μεμονωμένων χρηματικών ποινών και πληθώρας περιπτώσεων επιβολής ποινής στη συγκεκριμένη υπόθεση οδηγούσε σε ένα δυσανάλογα υψηλό συνολικό ποσό.

- 18 Δεδομένου ότι η ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης δεν φαίνεται τόσο προφανής ώστε να μην καταλείπεται οποιαδήποτε εύλογη αμφιβολία, ενώ και η σύμφωνη προς την οδηγία ερμηνεία του εθνικού δικαίου δεν είναι δυνατή, υποβάλλονται σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ τα προδικαστικά ερωτήματα προς έκδοση προδικαστικής απόφασης.